Mészely József

Vallomásos ajánlás Kozma László költészetéhez

Bő egy évtizede ismerem a bölcsészdoktor Kozma László budapesti költőt, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium oktatási főtanácsosát. Ha nem csal emlékezetem, még a megismerkedésünk évében ajándékozott meg a Rózsát ne engedd! *című kötetével, melynek a magyarságról szóló versei és prózai szövegei annyira ámulatba ejtettek, hogy a Sepsiszentgyörgyön megjelenő* Történelmi Magazin *munkatársaként a költő néhány frappáns versével kísért könyvismertetőmmel ajánlottam — az említett lapban — az olvasók figyelmébe a költő kötetét.*

2001-ben Az Isten boltja *című, az erdélyi gyermekotthonok ínséges világáról rokonszenvesen valló verseit és történeteit tartalmazó ajándék-kötetéről írtam ajánló sorokat a* Csodavár *gyermekújság olvasóinak. Engem a 2002-es tanévkezdésre Budapestre hozott a sors tanítani, s így kisebb-nagyobb rendszerességgel gyakrabban találkozhattam Kozma Lászlóval. Azóta is emlékezetesek számomra azok a meghitt baráti beszélgetések, melyeket a költő csendes budai otthonában folytattunk.*

Csodáltam, és azóta is csodálom az emberi létezésünket meghatározó örök értékeinkre, a szeretet táplálta emberi kapcsolatokra való lankadatlan reflexióit, és nemzeti önismeretünket gazdagító fáradhatatlan törekvéseit sugárzó alkotói tevékenységét. 2002-ben Mosonmagyaróvárra kerültem tanítani. Nyolc éve személyesen nem találkoztunk, de Kozma László iránti rajongó figyelmem ezen idő alatt sem lankadt. Évente két-három, köztük új műfajt is teremtő könyvvel lepte meg az olvasóit.

Kozma László költői nyelvezete egyaránt táplálkozik a régmúlt évszázadok népnyelvének felhalmozott kincseiből és napjaink nyeglétlen köznyelvéből. A nyelvünk minden ízét, zamatát és színét tudósi alapossággal ismerő költő nagyon igényes szándékkal írja gyermeki bájjal és játékos könnyedséggel fűszerezett alkotásait. Arany Jánosra emlékeztető plaszticitása, pompája, a hamis felhangoktól mentes zeneisége, egyéni megfigyeléseiből és a szándékosan merített nyersanyagból, a nagy elődök életes gondolatainak továbbgondolásából vagy néha azok idézésével varázslatos költészetet teremtett. Igényességre, pontosságra, a valóság józan számbavételére, a költői mesterség műhelytitkainak minél alaposabb birtokbavételére ösztönöz engem is mindmáig.

Nemrég nagy öröm ért, hogy hallok újra Kozma Lászlóról. Világ Világa *című, több száz oldalas monumentális művét hozta a posta. Lebilincselve olvastam végig ezt a csodálatos művet, mely az ökumenikus törekvések bűvöletében született hitbéli örömeinkről, ünnepeinkről, varázslatos anyanyelvünkről, jeles elődeinkről és kortársainkról szól a lelki felemelkedés, a meditatív elmélyülés és a misztikus lángolás jegyében, melyből ez alkalommal erdélyi témájú verseit ajánljuk az* Erdélyi Toll *olvasóinak.*

Kozma László

Csillag a Hargitán

Így volt: mint a napvilágot,
Felkelni csillagot látott
Hargita alján a székely,
Növekedni szép reménnyel.
— Ni csak, milyen fénnyel teli,
Akárcsak a betlehemi!
Kiálltak mind megcsodálni,
Hittel a csillagot várni,
hogy egyre teljesedjék
Számukra is teljesebb lét.
Kapu ívére leszállott,
Mint a fényes faragások.
Hirdesse: „*Ki belépsz itten,*
Csillagával óv az Isten.
Jó szándékkal ha jössz, vándor,
Jut kenyérből, friss kalácsból.
De ha jó szándékod nincsen,
Ez a csillag eltérítsen.”

Székelykapuk (I)

Faragott kapuk,
Mintha önmaguk
Lenne ez a megsötétedett
Írás és ékezet.
Mint idő-jelek,
Inda fut, szétoszolva,
Ahogy virágját szórja,
Szétoszlik napra, holdra,
Csillagra, földgolyóra,
Hegyre és folyóra,
Fényre és ködgomolyra.
Egyetlen mozdulattal